

2) Subfidiairt:

§ 2, 4de Linie, udgaae Ordene: „Jen- nem Samme“.

§ samme Paragraphs 5te Linie forandres Ordene:

„Stiftets Bifkop“ til „Stiftsøvrigheden“.

Resten af Paragraphen: „Funder Bifkop- pen . . . i § 1 er fastfat“ udgaaer, og iftedet derfor sættes:

„Funder denne, at det Ansøgte bør bevilges, da meddeles dem Tillabelse til at benytte deres Sognekirke til en faadan Altergang et vist Antal Gange om Aaret. Denne Tillabelse meddeles mindst for et Aar. Afslaaer Stifts- øvrigheden Begjæringen, kunne Vedkommende fordrø en Afgjørelse af Spørgsmaalet af Mi- nifteriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Med Hensyn til Tiden for denne Afbenyttelse af Kirken gjælde de i denne Lovs § 1 fastsatte Bestemmelser.“

Samtlige Lovforslagets Paragrapher tillige- med dets Titel, de stillede Endringsforslag, og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sættes under Et under Forhandling.

Formanden: Jeg skal med Hensyn til det principale Forslag bemærke, at den Deel af samme, som vedrører § 1, vil blive afstemt først, og faafremt denne Deel maatte blive vedtagen, vil Afstemningen over det subsidiaire Forslag selvfølgelig bortfalde; derefter vil der da være at stemme over Lovforslagets § 2 i dets uforandrede Skikkelse, hvorved da de Med- lemmer, der ønske at stemme for den anden Deel af det principale Forslag, altsaa maae stemme imod Paragraphen.

Møller: Da jeg har været med til at stille Endringsforslag, sthyber jeg maaffee det høie Thing nærmere Oplysning, efterfom jeg ved Sagens første Behandling udtalte, at jeg antog det for tvivlsomt, om det overhovedet turde være helbigt at lade Lovforslaget nyde Fremme. Det har imidlertid viist sig, at ad- skillige ærede Medlemmer, hvis religiøse Fø-

lelse jeg er overbeviist om er meget levende, have anseet det for rigtig at lade Loven nyde Fremme, at Folk, som have staaet paa samme Standpunkt, som jeg stod paa, da jeg udtalte min Tvivl om, hvorvidt det var helbigt at lade Loven nyde Fremme, have forandret An- skuelse og troet, at det vilde være rig- tigt, at den kom frem; da det, som sagt, er Folk, som jeg er overbeviist om have en meget levende religiøs Følelse, har jeg ogsaa troet at burde forandre min An- skuelse og har derfor tilligemed de nævnte Medlemmer tilladt mig at stille Endrings- forslagene. — Det principale Forslag gaaer, som man vil see, ud paa, at Altergang skulde ligesom de andre i § 1 nævnte kirkelige Hand- linger kunne foretages i Sognekirken, uden at man dertil behøvede at søge nogen Bevil- ling, uden at det skulde betragtes som en Naadesfag. For mig har det altid staaet som noget aldeles Ubegribeligt, hvorfor man har udstubt Altergang som Noget, der kun ad Naadens Bei kunde tilstedes foretaget i Sognekir- ken. Jeg troer at have hørt, at det skulde være, fordi man frygtede for Misbrug i saa Henseende; men hvad er det for Misbrug, man i saa Henseende kan befrygte? Troer man da virkelig, at Mennefter, hos hvem den religiøse Sands er vakt — og man tør vel nok sige, at de Medlemmer, der have løst Sognebaandet, kun ere faadanne, hos hvem den religiøse Sands er vakt — vilde benytte Alterens Sacramente faaledes, at Misbrug op- staaer? Jeg veed jo vel, at man har sagt, at det naturligviis ikke er Alterens Sacramente, man vil misbruge, men at man vil benytte det som et Slags Agitationsmiddel for at bringe Folk til at forlade Sognepræsten, eller noget lignende. Denne Indvending har imidlertid for mig aldeles ingen Betydning; jeg troer slet ikke, at der ligger nogen Sandhed deri. Deri- mod maa jeg sige, at det har stødt mig over- maade meget, at de Medlemmer, der have løst Sognebaandet, skulde søge ad Naadens Bei at kunne benytte Sognekirken — naar der over- hovedet skal være Spørgsmaal om, at de skulde kunne benytte den — til Altergang; thi Alte- rens Sacramente er et af de Naademidler, hvortil den Christne trænger i det virkelige Liv,